

Iubiții mei fii duhovnicești,

Sărbătoarea Nașterii Domnului este început al praznicelor și maica tuturor sărbătorilor, după cum spune *Sfântul Ioan Gură de Aur*, căci ea e urmată cronologic de toate celelalte sărbători împărătești, adică de Bobotează, de Schimbarea la Față, de Sfintele Pătimiri, de Învierea Domnului, de Înălțarea la cer și de Pogorârea Sfântului Duh. Aceste sărbători sunt unite între ele, căci prin ele noi suntem chemați să participăm tainic la toate actele vieții Mântuitorului nostru Iisus Hristos și să trecem prin tot ceea ce a trecut umanitatea Lui, pentru a deveni, astfel, și noi frați ai Săi și fii ai Tatălui ceresc. Așadar, toate sărbătorile vorbesc despre una și aceeași viață a Fiului lui Dumnezeu întrupat, iar noi le serbăm separat doar pentru a putea aprofunda fiecare moment al acestei vieți a lui Hristos. Sfânta Liturghie ne oferă șansa și unica bucurie de a trăi perpetuu, prin ea, toate aceste evenimente sfinte și sfințitoare ale vieții Mântuitorului. Astfel, în fiecare an, Crăciunul, Paștele, Înălțarea și Cincizecimea sunt mereu noi, mereu pline de aceeași bucurie negrăită, care nu vine de la noi, ci de la Cel care S-a întrupat pentru noi, S-a jertfit pentru noi din iubire și Care nu încetează a ne cuprinde în iubirea Sa nemărginită, la fiecare Sfântă Liturghie.

[...] Taina negrăită a acestei sărbători trebuie să fie și *taina vieții noastre*. Dacă Fiul lui Dumnezeu a venit la noi într-un mod atât de smerit, spre a Se jertfi din dragoste desăvârșită pentru noi și a noastră mântuire, viața aceasta a noastră, vremelnică, dar pregătitoare pentru cea veșnică, nu trebuie să fie o continuă afundare în plăcerile *egoismului trupesc*, în poftele și desfătările acestei lumi. Ea trebuie să fie o renunțare totală la deșertăciunile amăgitoare, pentru a ne bucura de această negrăită iubire divină, dând și noi răspuns, tot prin iubire, prin altruism și prin jertfelnicie, singurele care pot da un sens acestei vieți.

Cu multă durere remarcăm că în societatea zilelor noastre această iubire desăvârșită a lui Dumnezeu față de om – *Filantropia divină* – este din ce în ce mai puțin cunoscută și tot mai puțini oameni o trăiesc și o împlinesc. În locul ei este însă cultivată iubirea trupească de sine, egoismul desfrânării și micimea sufletească a răutății, a invidiei și a răzbunării. Societatea modernă a ajuns să fie îndoctrinată și îndreptată spre acest tip de *viață egocentrică*, prin toate mijloacele de comunicare moderne. Rolul benefic al acestor mijloace, pentru epoca nouă a informațiilor, este, din păcate, depășit de modele noi de comportament, de libertinism și necurăție, devenite norme, fără nici o obligație morală, care distrug instituția sacră a *familiei creștine*. Cei căsătoriți, după ani buni de conviețuire și de luptă comună cu viața, cu copiii și bună rânduială, se despart fără nici o responsabilitate, căutând plăceri mult prea trecătoare. Tinerii trăiesc împreună ani buni în fărâdelegi, înainte de a se căsători, pentru ca apoi să împartă, prin judecători, bunurile agonisite împreună și pe copiii lor, la așteptata lor despărțire. Mulți dintre cei ce se căsătoresc o fac ca pe o conviețuire „*de probă*”, având alături soluția divorțului, care este, de fapt, o „disoluție”, o traumă profundă care ucide pe copii, dar și pe soți. Unde este răspunderea față de urmașii noștri?

Cei mai afectați însă din tot acest război al informațiilor sunt *copiii*. Ne mirăm că nu ne mai putem înțelege cu ei, dar îi lăsăm să petreacă ore în șir în fața acestor mijloace moderne, care țin locul părinților, ca pedagogi, și le fură tot timpul, devenind dependenți de acestea. În casa unui creștin intră, cu bună știință, prin televizor și internet, o lume străină a violenței, a desfrâului, a adulterului și a pornografiei, o lume pe care nici noi cei maturi nu o putem controla cum se cuvine sau nici nu dorim acest lucru. Suntem oare atât de neputincioși încât nu le putem oferi tinerilor alte soluții și alte opțiuni de viață?

Să ne trezim, așadar, iubiți credincioși, din acest somn și din această amortire și vrajă a plăcerilor lumii acesteia. Să folosim cu multă luare aminte timpul vieții noastre, în care fiecare clipă este extrem de prețioasă pentru dobândirea mântuirii. Sutele și miile de ore pe care le petrecem noi și copiii noștri în fața televizorului ar putea fi altfel valorificate, îmbogățindu-ne prin lectură folositoare, prin viața cât mai aproape de natură, dar, mai ales, prin căutarea celor aflați în boli și suferințe: prin spitale, prin azile, prin orfeline. Dragostea altruistă, și nu cea egoistă ne scapă din toate angoasele și neîmplinirile vieții noastre, făcând din noi fii ai lui Dumnezeu și frați ai lui Hristos, ai Pruncului venit în lume ca să ne dăruiască nevinovăția și curăția Sa.

Iubiții mei,

Sărbătoarea Nașterii Domnului să o petrecem nu ca la un praznic omenesc, ci ca la unul dumnezeiesc, nu lumește, ci mai presus de lume, nu în ospete și necumpătări, ci în bucuria Duhului Sfânt, pentru ca Tânărul Prunc, născut în ieslea Betleemului, să Se nască și să crească în inimile noastre, prin împărtășirea de Sfintele Taine, prin paza sfintelor porunci,

prin viețuire curată și bineplăcută lui Dumnezeu. De aceea, iubiți credincioși, să devenim copii, să ne întoarcem în noi înșine, să descoperim pe Pruncul Iisus din inimile noastre, să ne curățăm de patimi și să viețuim viața cea sfântă, în Hristos, Domnul. Amin.

Sărbători fericite!

Un An Nou binecuvântat!

Întru mulți și fericiți ani!

Al Vostru arhipăstor și rugător fierbinte către Dumnezeu,

† Dr. LAURENȚIU STREZA,
Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului